

[Køpke Christensen]

amterne og kommunerne, der skal administrere en ordning, må eventuelle klager naturligvis også rettes dertil.

Tankerne om, at man skal gøre forskel på patienterne med hensyn til behandlingsmulighederne, er helt fornuftige, og hvordan vi så skal gøre det, bliver også en stor diskussion. Man kunne forestille sig, at hele området lå under Sundhedsministeriet, men jeg er dog af den opfattelse, at det må være kommunerne, der primært skal tilgodese deres borgere, herunder også de psykiatriske patienter.

Med hensyn til det dagsordensforslag, der er fremsat fra talerstolen i dag, skal jeg meddele, at vi principielt er af den opfattelse, at når det er lagt ud til amter og kommuner, må amterne og kommunerne også så vidt muligt selv afgøre, hvad der skal ske på området; men da dagsordenen jo bare opfordrer, er vi positivt stemt fra Fremskridtspartiets side.

Duetoft (CD):

Det er den tredje debat, vi har på halvandet år, om de psykiatriske patienters forhold, og det er jo i sig selv godt, for det viser, at noget af det tabu, der har været om netop dette spørgsmål, er væk. Jeg erindrer da fra et tidligere tidspunkt, at noget af det, man fra både fagfolks og andres side pegede på, netop var, at man mere åbent skulle diskutere forholdene omkring psykiatriske patienter, og man kan sige, at det har de tre debatter i Folketinget på halvandet år jo så i alt fald medført, om de ikke har medført andet.

Men alt i alt må jeg sige, at det vel også handler lidt om moral. Det handler vel også lidt om, hvad man føler at man kan være bekendt. Det er jo et spørgsmål, om vi – i det velfærdssamfund, vi kender i dag – i virkeligheden kan være de ting bekendt. Det er ikke talmæssigt mange eksempler set i relation til hele den samlede befolkning, men dog for mange eksempler til, at vi kan sige, at Danmark er et pletfrit land.

Jeg synes eksempelvis, at det er uhyggeligt, når amtsborgmestrene åbenlyst fortæller, at man da udskriver 100 eller 200 mennesker fra institutioner direkte til gaden hvert år og så trækker på skuldrene og siger, at i øvrigt skal vore planer køre videre, uden at tænke på, at man kunne gøre noget for de 100 eller 200 mennesker, det så drejer sig om.

Jeg synes da også, det er synd, at debatten af og til bliver dramatiseret for meget af enkeltteksempler, for vi har så mange samlede eksempler, der giver et billede, at der sådan set ikke er nogen grund til, at man tager dramatikken frem; man kan se så mange linjer, der peger på, hvor man bør gøre nogle ting.

Jeg skal også her sige tak til ministrene, ikke mindst til sundhedsministeren, for den tale, som socialministeren holdt, og som jeg så dermed går ud fra at sundhedsministeren er enig i, er meget anderledes end den tale, som den tidligere sundhedsminister holdt den 1. november 1989 under den første psykiatriske debat. Dengang hed det sig nemlig, at der ikke var nogen problemer overhovedet, og vi glæder os så over, at regeringens ministre nu har fundet ud af, at der er det.

Men jeg vil godt endnu en gang, som jeg også gjorde i en kort bemærkning, understrege, at denne debat i dag ikke er generel; det har aldrig været formålet med debatten. Det har aldrig været meningen, at vi skulle ud at løse alle psykiatriske problemer lige i dag, for så var det bare blevet til den sædvanlige gang sniksnak, som vi nu har prøvet et par gange herinde.

Nej, hovedudgangspunktet er selvfølgelig, at den planlægning og de temaplaner, der er i gang, skal fortsætte, men hvordan klarer vi så samtidig de sideproblemer, der har vist sig, hvor nogle mennesker falder igennem systemet, fordi man ikke har kunnet skaffe denne samtidighed mellem nedlæggelsen af sengepladser på den ene side og opbygningen af andre muligheder på den anden? Det er de problemer, debatten i dag bør handle om.

Debatten i dag bør handle om den mellemgruppe, der er for syg til at bo for sig selv, men for rask til at være på en stor institution. Det er den mellemgruppe, der er tabt, og det er den gruppe, vi i dag skal interessere os for, og så må det mere generelle jo henvises til andre debatter.

I 1989 ville man ikke acceptere, at der var et problem for denne mellemgruppe, men det kan vi jo se nu. Ikke mindst i følgegruppens rapport, den røde rapport, har vi kunnet se, at der faktisk har været disse problemer, for det konstateres i den.

Jeg vil ikke gøre meget ud af de 15 mio. kr. på finansloven i denne omgang. Det er jo ingen herregård, men det er dog et signal at sende ud